

Sygn. akt I PK 186/17

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa S.B.

przeciwko Grupie [...]

Spółce Akcyjnej w G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 marca 2018 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Spółecznych w K.

z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy w S. zasądził od Grupy [...] S.A. w G. na rzecz powoda S.B. kwotę 34.000 zł tytułem skapitalizowanej renty za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 października 2014 r. wraz z odsetkami ustawowymi (pkt I); podwyższył rentę zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 lipca 2011 r., akt V P [...] z kwoty 2.000 zł miesięcznie do kwoty 3.000 zł płatnej do 10-go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności (pkt II); oddalił powództwo w pozostałej części (pkt III).

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił powyższy wyrok w pkt I. i II. i powództwo oddalił (pkt I) oraz oddalił apelację powoda w całości

(pkt II).

W skardze kasacyjnej powód zarzucił: 1) naruszenie prawa materialnego, a to art. 907 § 2, art. 444 § 1 i 2, art. 361 § 1 oraz art. 362 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na nieprawidłowym ustaleniu zakresu szkody i możliwości wykorzystania przez powoda uszczuplonej zdolności do zarobkowania w kontekście wysokości renty wyrównawczej; 2) naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 278 § 1, art. 286 oraz art. 228 § 2 w związku z art. 378 § 1, art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c., polegające na tym, że Sąd, dokonując ustaleń z urzędu odnośnie do stanu zdrowia powoda w kontekście jego możliwości zarobkowania, oparł się na dowodzie „z akt innej sprawy”, w tym ze znajdującej się w tych aktach opinii instytutu.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością, „przejawiającą się w naruszeniu przepisów postępowania, polegającym na zastąpieniu dowodu z opinii biegłego (instytutu) dowodem z dokumentu w postaci takiej opinii złożonym do akt innej sprawy”, co znajduje potwierdzenie - między innymi - w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., I UK 210/12 oraz wynikającą z naruszenia „utrwalonej w orzecznictwie zasady ustalania wysokości renty (w tym renty wyrównawczej) poprzez przyjęcie do wyliczeń dochodów realnych i hipotetycznych, między sobą porównywalnych poprzez ich związek z zatrudnieniem”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga

kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania i nie wykazuje jej występowania.

Uchodzi uwagi skarżącego, że w przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej chodzi nie tylko o oczywiste naruszenie prawa, ale także o oczywisty wpływ tego naruszenia na rozstrzygnięcie sprawy. Obowiązkiem skarżącego jest zatem przeprowadzenie wyводу jurydycznego dla wykazania, że wskazywane przez niego naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji były tego rodzaju, iż doprowadziły wprost do wydania wadliwego wyroku. Skarżący nie tylko takiego wyводу nie przeprowadza, ale - ograniczając się do wskazania na wyrok Sądu Najwyższego zapadły w innej sprawie - nawet nie powołuje przepisów prawa, których naruszenie przez Sąd odwoławczy miałyby stanowić o wadliwości wyroku zaskarżonego niniejszą skargą kasacyjną. Ogólnikowe odwołanie się w uzasadnieniu wniosku do naruszenia przepisów postępowania jest niewystarczające, gdyż rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.